

William Shakespeare [1564-1616] / Sonnet 5

Those hours, that with gentle work did frame
The lovely gaze where every eye doth dwell,
Will play the tyrants to the very same
And that unfair which fairly doth excel;
For never-resting time leads summer on
To hideous winter, and confounds him there;
Sap checked with frost, and lusty leaves quite gone,
Beauty o'er-snowed and bareness every where:
Then were not summer's distillation left,
A liquid prisoner pent in walls of glass,
Beauty's effect with beauty were bereft,
Nor it, nor no remembrance what it was:
But flowers distilled, though they with winter meet,
Leese but their show; their substance still lives
sweet.

*Kaip išmintingas meistras patyliukais
Stebuklą šventę mums surengia Laikas,
Čia pat neliauja savo ratą sukęs,
Kur mes į koją niekaip nepataikom.
Net nematai, o vasara panyra
Dienų ir valandų tėkmėj į gruodį;
Belapiai medžiai, syvai jų apmirę,
Apmirus žemė po baltom paklodėm.
Išliko vien tik rožių aromatas,
Lakus belaisvis į stiklus įkliuvęs,
Kai speigas mus ir šalčmirystė krato,
Jis primena, kas vasarojant buvę.
Mes matome, kas žiedui atsitiko,
Tačiau skaisti substancija išliko.*

[Vertė Aleksys Churginas]

Guillaume Apollinaire [1880-1918] / Le Pont Mirabeau

Sous le pont Mirabeau coule la Seine
Et nos amours
Faut-il qu'il m'en souvienn
La joie venait toujours après la peine

Vienne la nuit sonne l'heure
Les jours s'en vont je demeure

Les mains dans les mains restons face à face
Tandis que sous
Le pont de nos bras passe
Des éternels regards l'onde si lasse

Vienne la nuit sonne l'heure
Les jours s'en vont je demeure

L'amour s'en va comme cette eau courante
L'amour s'en va
Comme la vie est lente
Et comme l'Espérance est violente

Vienne la nuit sonne l'heure
Les jours s'en vont je demeure

Passent les jours et passent les semaines
Ni temps passé
Ni les amours reviennent
Sous le pont Mirabeau coule la Seine

Vienne la nuit sonne l'heure
Les jours s'en vont je demeure

*Po Mirabo tiltu teka Sena
Ir mūsų meilės
Šis tiltas man primins kaip visada
Skausmą keisdavo laimės valanda*

*Ateik naktie pačiu laiku
Praeina dienos aš lieku*

*Delnais susikibę mudu liekam arti
Kai teka
Po mūsų rankų tiltu tingi
Nusilpusi banga žvilgsniai amžini*

*Ateik naktie pačiu laiku
Praeina dienos aš lieku*

*Pranyksta meilė kaip srovė skubri
Pranyksta meilė
Kokia mūsų būtis vangi
Ir kokia Viltis būna žiauri*

*Ateik naktie pačiu laiku
Praeina dienos aš lieku*

*Prabėga dienos ir savaitės bėgte
Nei laikas prabėgęs
Nei meilė negrįžta jauna
Po Mirabo tiltu teka Sena*

*Ateik naktie pačiu laiku
Praeina dienos aš lieku.*

[Vertė Tomas Taškauskas]

Osip Mandelštam [1891-1938] / Silentium

Она еще не родилась,
Она и музыка и слово,
И потому всего живого
Ненарушаемая связь.

Спокойно дышат моря груди,
Но, как безумный, светел день.
И пены бледная сирень
В черно-лазоревом сосуде.

Да обретут мои уста
Первоначальную немоту,
Как кристаллическую ноту,
Что от рождения чиста!

Останься пеной, Афродита,
И, слово, в музыку вернись,
И, сердце, сердца устыдись,
С первоосновой жизни слито!

*Ji dar negimusi išvis,
Jinai ir muzika, ir žodis,
Ir štai todėl, kai pasirodys,
Gyvybės bus darni jungtis.*

*Ramiai kilsuoja jūros krūtys,
Padūkusiai šviesu skliaute.
Ir supas juodmėlio inde
Tarsi alyvos blyškios putas.*

*Lai mano lūpoms bus duota
Vėl nebylio tyla pradinė,
Kuri skambės kaip krištolinė,
Iš prigimties tyra nata!*

*Lai Afroditė putom lieka,
Lai žodis muzikoj glūdės,
Lai gėda širdžiai bus širdies,
Su pradmeniu būtis sulietai!*

[Vertė Lanis Breilis]

Henrikas Radauskas [1910-1970] / Undinės

Koksai lieknumas tų žalių
Bangoj linguojančių žolių!

Miškų bedugniai ežerai,
Undinių tylūs kambariai.

Žali miškai, žali takai,
Ir žalios akys, ir plaukai.

Pamoja tirpstančiam stikle
Ranka nežemiškai žalia,

Tyliai nuaidi vandeny
Daina liūdna, daina švelni,
Ir tu į vandenį eini.

Ir plakas ratai, ratai, ratai,
Ir eina metai, metai, metai..

Miškų bedugniai ežerai,
Nieks nesuras tavęs, tikrai.